

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 marca 2021 roku w Warszawie

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 4 stycznia 2019 r. znak: (...), nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od odwołującego się M. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 270, 00 zł (dwieście siedemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Monika Roslan-Karasińska

UZASADNIENIE

M. B. w dniu 12 lutego 2019 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 4 stycznia 2019 r., znak: (...), której zarzucił naruszenie przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, kodeksu cywilnego oraz błędne ustalenie stanu faktycznego mającego wpływ na wynik postępowania. Odwołujący uznał, że jako osoba prowadząca działalność gospodarczą i jednocześnie uzyskująca przychody z tytułu stosunku pracy nawiązanego z (...) Sp. z o.o. z siedzibą

w W. był objęty obowiązkiem ubezpieczeniowym wyłącznie ze stosunku pracy, w ramach którego otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 5.000,00 złotych. W związku z tym uznał, że jego zarobki przewyższały minimalne wynagrodzenie przyjęte w 2019 r. Z uwagi na powyższe ubezpieczony stwierdził, że nie posiada żadnego zadłużenia względem organu rentowego (odwołanie z dnia 12 lutego 2019 r., k. 3-5 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz o zasądzenie od ubezpieczonego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Na wstępie organ rentowy zaznaczył, że odwołujący z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej podlegał: ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu od 2 października 2008 r. do 31 grudnia 2013 r., ubezpieczeniu zdrowotnemu od 1 lutego 2014 r. do 28 lutego 2014 r. oraz ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu od 1 marca 2014 r. do nadal. W konsekwencji uznał, że na koncie płatnika składek na dzień 20 lutego 2019 r. figurowała zaległość z tytułu składek na: ubezpieczenia społeczne za okresy od października 2012 r. do grudnia 2013 r. i od marca 2014 r. do stycznia 2019 r. w kwocie 52.470,43 złotych

i koszty egzekucyjne w kwocie 45,90 złotych, ubezpieczenie zdrowotne za okres od października 2012 r. do stycznia 2019 r. w kwocie 21.718,49 złotych oraz Fundusz Pracy za okres od października 2012 r. do grudnia 2013 r. oraz od

marca 2014 r. do stycznia 2019 r. w kwocie 4.380,68 złotych. ZUS zaakcentował również, że decyzją z dnia 8 października 2018 r. wyłączył odwołującego z ubezpieczeń społecznych od 1 stycznia 2014 r.

z tytułu zatrudnienia jako pracownika w (...) Sp. z o.o. (odpowiedź na odwołanie z dnia 8 marca 2019 r., k. 12-13 a. s.).

Odwołujący zakwestionował również wysokość zadłużenia i składek w spornych okresach czasu i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. księgowości i rachunkowości na okoliczność błędnego wyliczenia przez organ rentowy wysokości zaległości z tytułu składek uwzględniając założenie, że przy zbiegu prawa ubezpieczeń społecznych składki powinny być opłacane w niższej wysokości (pismo procesowe z dnia 15 maja 2019 r., k. 67 a. s.).

Ubezpieczony stwierdził, że składki wskazane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., jako należne, uległy przedawnieniu (pismo procesowe z dnia 18 stycznia 2021 r., k. 97 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 6 czerwca 2013 r. zawarła z odwołującym umowę o pracę na czas nieokreślony na stanowisku dyrektora ds. kontraktowych w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem w kwocie 5.000,00 złotych brutto miesięcznie (umowa o pracę z dnia 6 czerwca 2013 r., k. 6-7 a. s.).

Organ rentowy w dniu 11 września 2013 r. zawiadomił M. B. o wszczęciu postępowania z urzędu w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na:

- ubezpieczenia społeczne za lipiec 2013 r. w kwocie 656,09 złotych,
- ubezpieczenie zdrowotne za lipiec 2013 r. w kwocie 261,73 złotych,
- Fundusz Pracy za lipiec 2013 r. w kwocie 54,58 złotych (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z dnia 11 września 2013 r., akta ZUS).

Po zakończeniu postępowania organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 4 stycznia 2019 r., znak: (...) na podstawie art. 83 ust. 1 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. ZUS stwierdził, że odwołujący jest jego dłużnikiem z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Zadłużenie na dzień wydania decyzji wyniosło łącznie 972,40 złotych, w tym z tytułu składek na:

- ubezpieczenia społeczne za lipiec 2013 r. w kwocie 656,09 złotych;
- ubezpieczenie zdrowotne za lipiec 2013 r. w kwocie 261,73 złotych;
- Fundusz Pracy za lipiec 2013 r. w kwocie 54,58 złotych.

Organ rentowy wskazał, że odwołujący nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, co skutkowało określeniem wysokości zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne na podstawie art. 83 ust. 1 tej ustawy (decyzja organu rentowego z dnia 4 stycznia 2019 r., akta ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w międzyczasie, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, wydał jednocześnie zaskarżoną decyzję z dnia 8 października 2018 r., nr: (...), na podstawie której stwierdził, że odwołujący, jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom:

emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 1 stycznia 2014 r. (decyzja z dnia 8 października 2018 r., akta ZUS).

Sąd wyrokiem z dnia 4 listopada 2020 r. oddalił odwołanie M. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 października 2018 r., nr: (...). Decyzja jest prawomocna. W związku z tym odwołujący z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej podlegał: ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu od 2 października 2008 r. do 31 grudnia 2013 r., ubezpieczeniu zdrowotnemu od 1 lutego 2014 r. do 28 lutego 2014 r. oraz podlega ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu od 1 marca 2014 r. (wyrok z dnia 4 listopada 2020 r., k. 158 a. s. VII U 1536/18).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Dowody te nie były co do zasady kwestionowane przez strony procesu i Sąd przyjął je za podstawę ustaleń w niniejszej sprawie. Sąd pominął przeprowadzenie dowodu zarówno z zeznań świadka R. K. i odwołującego, jak i z opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości, ponieważ okoliczności, na które zostali powołani, były wyjaśnione w postępowaniu toczącym się w sprawie pod sygn. akt VII U 1536/18. Ubezpieczony nie wykazał na kanwie procesu w sprawie VII U 1536/18, że pozostawał w zatrudnieniu u płatnika składek (...) Sp. z o.o. od dnia 1 stycznia 2014 r., a co za tym idzie nie podlegał on obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu. W związku z tym Sąd uznał zgromadzony materiał dowodowy za wystarczający do wydania rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 4 stycznia 2019 r., znak: (...), jako niezasadne, podlega oddaleniu.

Na wstępie Sąd zważył, że przedmiotem sporu było ustalenie, czy organ rentowy w sposób prawidłowy wydał zaskarżoną decyzję, zgodnie z którą uznał odwołującego za dłużnika z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Odwołujący zarzucał, że nie jest dłużnikiem organu rentowego, ponieważ w spornym okresie czasu był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. z co najmniej minimalnym wynagrodzeniem za wykonywaną pracę.

W myśl art. 6 ust. 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 300) zwanej dalej „ustawą”, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są: pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów, osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy, osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3, 10, 18a, 20 i 21, spełniające jednocześnie warunki do objęcia ich obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z innych tytułów, są obejmowane ubezpieczeniami tylko z tytułu stosunku pracy, umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarły z pracodawcą, z którym pozostają w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy, członkostwa w spółdzielni, służby, pobierania świadczenia szkoleniowego, świadczenia socjalnego, zasiłku socjalnego albo wynagrodzenia przysługującego w okresie korzystania ze świadczenia górniczego lub w okresie korzystania ze stypendium na przekwalifikowanie. Mogą one dobrowolnie, na swój wniosek, być objęte ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi również z innych tytułów, z zastrzeżeniem ust. 1a.

Art. 9 ust. 1a ustawy stanowi, że ubezpieczeni wymienieni w ust. 1, których podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu stosunku pracy, członkostwa w spółdzielni, służby, pobierania świadczenia szkoleniowego, świadczenia socjalnego, zasiłku socjalnego lub wynagrodzenia przysługującego w okresie korzystania ze świadczenia górniczego lub w okresie korzystania ze stypendium na przekwalifikowanie w przeliczeniu na okres miesiąca jest niższa od określonej w art. 18 ust. 4 pkt 5a,

podlegają również obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów, z zastrzeżeniem ust. 1b i art. 16 ust. 10a.

W świetle art. 18 ust. 8 ustawy, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

Odwołujący podkreślał, że wpływ na zaskarżoną decyzję organu rentowego powinien mieć fakt, iż pozostawał w zatrudnieniu z tytułu umowy o pracę. Prawdą jest, że wynagrodzenie z tytułu wykonywania umowy o pracę musi być równe co najmniej minimalnemu, aby inne tytuły ubezpieczenia emerytalno-rentowe były dla odwołującego dobrowolne. Zatem należy zważyć, że ubezpieczony nie musiałby opłacać zaległości względem organu rentowego, gdyby wykazał, że

w spornym okresie czasu otrzymywał co najmniej minimalne wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę zawartej z (...). W sytuacji, gdy pracownik uzyskuje przychody z innych tytułów, a kwota przychodów ze stosunku pracy będzie niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia ustalonego na podstawie art. 4 ust. 1 w związku z art. 2 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, ubezpieczony będzie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu z innych tytułów. Podstawę wymiaru składek na wymienione ubezpieczenia będzie stanowił przychód ze wszystkich źródeł, jakie ubezpieczony posiada (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2008 r., sygn. akt I UK 188/07).

W ocenie Sądu faktycznie, jeżeli odwołujący podlegałby ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na umowie o pracę w kwocie 5.000,00 złotych brutto miesięcznie mógłby zostać wyłączony z opłacania składek z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. W analizowanym przypadku jednak zgromadzony materiał dowodowy dał podstawę do ustalenia, że Sąd wyłączył M. B. z obowiązkowych ubezpieczeń społecznych od 1 stycznia 2014 r. jako pracownika u płatnika składek (...) Sp. z o.o. Oznacza to, że w myśl przepisów prawa odwołujący nie był wówczas zatrudniony w ramach umowy o pracę. Dlatego też wyżej powołane przepisy prawa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie. W drugiej kolejności należało pochylić się nad kwestią prawidłowości wyliczenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy, co również zostało zakwestionowane przez odwołującego.

W myśl art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. z 1997 r., Nr 28, poz. 53) , art. 12 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r.

o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (Dz. U. z 2003 r., Nr 45, poz. 391) oraz art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2004 r., Nr 210, poz. 2135) – obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą powstaje i wygasa

w terminach określonych w przepisach ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy, za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych.

W rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, osoby prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów ustawy Prawo przedsiębiorców.

Zgodnie z przepisem art. 46 ust. 1 ustawy, płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Na podstawie przepisu art. 32 ustawy, do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

W myśl przepisu art. 47 ust. 1 ustawy, płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2a i 2b, nie później niż:

- 1) do 10 dnia następnego miesiąca - dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie;
- 2) do 5 dnia następnego miesiąca - dla jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych;
- 3) do 15 dnia następnego miesiąca - dla pozostałych płatników.

Sąd zważył, że organ rentowy prawidłowo wyliczył należności z tytułu składek dla odwołującego mając na uwadze obowiązujące przepisy prawne. W ocenie Sądu ubezpieczony nie wskazał jakie dokładnie wyliczenia kwestionuje w zaskarżonej decyzji. Sąd przyjął, że bezspornym w sprawie był fakt prowadzenia przez niego działalności gospodarczej, z czym wiąże się wynikający z powołanych przepisów obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Składki te za lipiec 2013 r. zostały obliczone przez Zakład w prawidłowej wysokości, zgodnie z obowiązującymi przepisami, a ubezpieczony kwestionujący zadłużenie za w/w okres, dla poparcia swego stanowiska nie przedstawił żadnych dowodów na obronę własnego stanowiska, podczas gdy zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu jego obciążał (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 września 2015 r., sygn. akt III AUa 472/15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt III AUa 789/11).

W związku z prowadzoną działalnością gospodarczą organ rentowy wyliczył odwołującemu składki na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. ZUS uwzględnił za lipiec 2013 r. składki na w wysokości minimalnej, zgodnie z art. 18 ust. 8 ustawy. Podobnie, w kwocie minimalnej organ rentowy uwzględnił składki na Fundusz Pracy. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dla prowadzących działalność gospodarczą, stanowi zadeklarowana kwota w kwocie co najmniej 60% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia zamieszczonego corocznie w projekcie budżetu państwa. Kwotę tę podaje Minister Pracy i Polityki Społecznej w komunikacie ogłaszany w Monitorze Polskim. W 2013 r. wartość prognozowanego miesięcznego wynagrodzenia – zgodnie z obwieszczeniem MPiPS z dnia 14 grudnia 2012 r.

w sprawie kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w 2013 r. oraz przyjętej do jej ustalenia kwoty prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia (M.P. z 2012 r. poz. 1018) – wynosiła 3.713,00 złotych. Minimalna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne jest równa 60% wynagrodzenia, o którym mowa wyżej. Dla przedsiębiorców najniższa podstawa naliczania składek w 2013 r. wynosiła więc 2.227,80 złotych. Odwołujący nie mógł określić niższej niż wskazana i przyjęta przez ZUS podstawa wymiaru składek za lipiec 2013 r. Tym samym składki na ubezpieczenia społeczne wyniosły 656,09 złotych, ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 261,73 zł oraz na Fundusz Pracy – 54,58 zł miesięcznie. Zgodnie z art. 81 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 75% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa GUS

w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski". Zgodnie z ww. przepisem ZUS przyjął do wyliczenia wysokości zadłużenia minimalne kwoty składek na ubezpieczenie zdrowotne, które wynosiły w 2013 r. 261,73 złotych miesięcznie.

Podsumowując, kwoty składek, które wyliczył ZUS wydając zaskarżoną decyzję są poprawne. Odnosząc się do poszczególnych zastrzeżeń skonstruowanych względem zaskarżonej decyzji wydanej przez organ rentowy należy zaznaczyć, że odwołujący wskazywał również na zarzut przedawnienia roszczeń. Sąd doszedł do przekonania, że ubezpieczony nie rozwinął tego zarzutu. Biorąc pod uwagę jednak wskazane twierdzenie należy na wstępie stwierdzić, że począwszy od dnia 1 stycznia 2012 r. obowiązuje nowy system prawny, który zakłada, że termin przedawnienia należnych składek na rzecz organu rentowego wynosi 5 lat i liczony jest od dnia wejścia w życie nowej ustawy.

Jak stanowi art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. z 2011 r., Nr 232, poz. 1378), do przedawnienia należności z tytułu składek, o którym mowa w art. 41 ust. 1b ustawy wymienionej w art. 2 oraz w art. 24 ust. 4 ustawy wymienionej w art. 11, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r.

Zgodnie bowiem z art. 24 ust. 4 ustawy systemowej, należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-6.

W myśl art. 24 ust. 5f ustawy systemowej, w przypadku wydania przez Zakład decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna.

W niniejszej sprawie ubezpieczony zobowiązany był do opłacenia wymagalnych składek z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej za lipiec 2013 r. do dnia 10 sierpnia 2013 r. W ocenie Sądu był to termin, od którego należało liczyć termin przedawnienia należności z tytułu nieopłaconych składek. Sąd Okręgowy ustalił, że interpretację przepisu art. 24 ust. 5f ustawy systemowej wyłożona jest przez Sądy Apelacyjne i Sąd Najwyższy w sposób jednolity i tożsamy. Wedle tego przepisu, zawieszenie biegu terminu przedawnienia zależy od wszczęcia postępowania o podstawę wymiaru składek lub obowiązek ich opłacenia i następuje z momentem wydania decyzji w tym przedmiocie, zaś prawomocność decyzji decyduje wyłącznie o zakończeniu stanu zawieszenia. Prościej rzecz ujmując, stosownie do treści art. 24 ust. 5f ustawy systemowej, wydanie przez organ rentowy decyzji ustalającej podstawę wymiaru składek lub obowiązek ich opłacenia rozpoczyna zawieszenie biegu terminu przedawnienia składek objętych tą decyzją i stan ten kończy się z dniem jej uprawomocnienia. Sąd ubezpieczeń społecznych może więc stwierdzić przedawnienie składek tylko wtedy, jeśli nastąpiło ono przed wydaniem decyzji wszczynającej postępowanie o ustalenie podstawy wymiaru składek lub obowiązku ich opłacenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 1 lipca 2014 r., sygn. akt III AUa 142/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 września 2017 r., sygn. akt III AUa 47/17 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt I UK 613/12). W rozpatrywanej sprawie termin na uiszczenie zaległości odwołującego mijął w dniu 10 sierpnia 2013 r. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania, które przerwało bieg przedawnienia, zostało wydane w dniu 11 września 2013 r. Ten fakt wskazuje bowiem, że nie upłynął 5-letni termin na przedawnienie którejkolwiek ze składek należnej organowi rentowemu.

Sąd Okręgowy zważył, że żaden z zarzutów ubezpieczonego podniesiony w toku postępowania sądowego nie dał podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. Ubezpieczony został uznany za stronę, która przegrała proces w całości. Kwota w wysokości 270,00 złotych została zasądzona od odwołującego na rzecz organu rentowego zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265), gdyż wartość przedmiotu sporu została ustalona na kwotę w wysokości 972,40 złotych stanowiącą nieopłacone składki za lipiec

2013 r. (ubezpieczenia społeczne w kwocie 656,09 złotych, ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 261,73 złotych oraz Fundusz Pracy w kwocie 54,58 złotych).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

MK